

54

ไม้กลายเป็นเรือ*

สีหน้าของเจ้าอววินดำคล้ำแล้ว บรรยากาศในห้องตกอยู่ในความ
เงียบสงัด ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียงดังมาจากอีกด้านหนึ่งของกระดิ่ง
"ตั้งใจให้ดี"

เช่นนั้น...ก็เห็นด้วยว่าการหาเงินสำคัญ เช่นนั้น...เจ้าอววินก็จะต้อง
เข้าได้ตามใจชอบหรือ

เจ้าอววินระบายลมหายใจยาว กระโจนเข้ามากดชานอนลงไป
อีกครั้ง จากนั้นก็ลูบตรงโน้นคลำตรงนี้ไปทั่วร่าง เนื่องจากเขากับข้า
คุ่นเคยกันดี ดังนั้นหลังจากลูบคลำมาถึงหาง ข้าจึงถีบเขาไปที่หนึ่ง
อย่างไม่เกรงใจ "ห้ามแตะต้องส่วนนี้!"

"ได้ๆๆ" เขายิ้มเจ้าเล่ห์พลางจุ่มพิตไบบหน้าข้า พร้อมกับนั้นก็
ปลดสายรัดเอวของตนออก เผยให้เห็นแผงอกเปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจ

* ไม้กลายเป็นเรือ เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องราวเสร็จสิ้นไปแล้ว ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว คล้าย
สำนวนไทยที่ว่า 'ข้าวสารกลายเป็นข้าวสุก'

และกล้ำมเนื้ออันแข็งแกร่ง

ฉับพลันนั่นเอง เสียงแผดคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่นของเทพบีซิง ก็ดังออกมาจากในกระดิ่ง "เจ้าบอกเจ้ากำลังรับแขก?! รับแขกอะไรกัน!"

การเคลื่อนไหวของเจ้าอวีนกลายเป็นหินไปอีกครึ่ง เขาเอามือกุมศีรษะอย่างกอดกั๊ก บ่นพึมพำด้วยสีหน้าทุกข์ทรมาน "อาการตบสนองของคนที่นี้ออกจะเซื่องช้าเกินไปหน่อยกระมัง...มาทำให้คนตระหนกตกใจในเวลาเช่นนี้ เกิดปัญหาขึ้นจะอย่างไร"

ข้าได้ยินเสียงคำรามของเทพบีซิงเต็มไปด้วยความโมโหที่ตกใจ ได้สติขึ้นมา รีบอธิบายความเป็นมาของเรื่องราว แสดงท่าทีว่าตนกำลังพยายามหาเงิน ขอให้เขาอย่าโกรธ

มีเสียงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ดังมาจากอีกด้านของกระดิ่ง น้ำเสียงของเทพบีซิงคล้ายเค้นออกมาจากไรฟัน "ดี...ยิ่งนัก หอซีเฟิงมีแต่คนดีมากมาย...เจ้าอวีน เจ้าดียิ่งนัก"

เจ้าอวีนปัดเส้นผมสีแดงไปไว้หลังใบหู หัวเราะอย่างขำรำยครู่หนึ่ง แล้วขยับเข้าไปพูดใกล้กระดิ่ง "ข้าว่านะ ท่านอาจารย์ของเหมียวเหมียว ในเมื่อตอนนี้ไม่กลายเป็นเรือไปแล้ว ข้าก็จะรับผิดชอบแต่นางกลับไปวังมังกร เจ้าก็ช่วยพวกเราให้สมปรารถนาเถิด"

"ไม่กลายเป็นเรือไปแล้ว?"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ข้าที่ความรู้สึกข้าเพียงใดก็รับรู้ได้ถึง ความเดือดดาลของเทพบีซิงที่จะจับข้าไปหวัดกันพร้อมทั้งกักขังไว้ จึงรีบตะโกนขึ้น "ไม่มีไม้และเรือ ไม่มี!"

เจ้าอวีนหัวเราะ ลูบๆ ศีรษะข้าและบอก "โอ้ เหมียวเหมียว เจ้ายัง

ใช้สำนวนไม่ค่อยเป็น"

"เจ้าทำเรื่องเช่นนั้นกับนางแล้ว?"

"แล้วแต่เจ้าจะคิด" น้ำเสียงของเอ๋อวี่นเปลี่ยนเป็นงานเป็นการ
"ข้ายินดีจะแต่งงานเป็นชายาเอก"

"ไม่อนุญาต!" เทพปี่ซิงคำราม

"เพราะเหตุใดจึงไม่อนุญาต" เอ๋อวี่นสีหน้าเคร่งขรึม "แม้นางจะเป็น
ศิษย์ของเจ้า แต่หาใช่ตุ๊กตาที่เป็นของเจ้าเพียงคนเดียว ใยต้องขัดขวาง"

"เจ้าแต่ไรมาก็ใช้ชีวิตเหลวแหลกไปวันๆ ข้าจะวางใจมอบ
เหมียวเหมียวให้เจ้าได้อย่างไร!"

"เช่นนั้นก็หมายความว่าถ้าข้าไม่ใช้ชีวิตเหลวแหลกไปวันๆ อีก
เจ้าก็จะวางใจมอบเหมียวเหมียวให้ข้า?"

"พูดจาเหลวไหล!" เทพปี่ซิงเดือดดาลขึ้นมาอีกครั้ง

ทั้งสองด่าทอกันไปมา ข้าซัดตัวอยู่ที่ปลายเตียงกอดผ้าห่มด้วย
ความคับแค้นและเศร้าร้อนจิตใจที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม รู้สึกว่าตน
คงหนีไม่พ้นชะตากรรมที่ต้องถูกหวัดกันแน่ อีกทั้งการขอแต่งงานของ
เอ๋อวี่นก็มีแรงดึงดูดใจยิ่งนัก ปลาทั้งสี่ทะเลล่วนเป็นของข้า...กินก็กิน
ไม่หมด...อยากกินปลาหลีก็กินปลาหลี อยากกินปลาจี้* ก็กินปลาจี้
อยากกินกุ้งมังกรก็กินกุ้งมังกร แต่ละชนิดสามารถเอามาสองตัว ตัวหนึ่ง
เอามากิน ตัวหนึ่งเอามาดูได้

น้ำลายในปากเริ่มไหลออกมากขึ้น ทำให้ข้าลืมนึกความหวาดกลัว
ไปชั่วขณะ คิดถึงแต่ปลาสดในมหาสมุทร

* ปลาจี้ เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง อยู่ในวงศ์ปลาตะเพียน ลำตัวมีสีคล้ายตะกั่ว

ขณะที่กำลังตกอยู่ในภวังค์อันงดงามก็มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น
รังสีเช่นฆ่าอันน่าสะพรึงกลัวพุ่งสูงเทียมฟ้าแผ่ลามไปทั่วบริเวณ ณห้อง
แตกเป็นช่องกว้าง เทพปีศาจสวมชุดลาลอง มือถือกระบี่ยาว สีหน้าบึ้งตึง
ท่าทางเหยียดโหดดูดุนยิ่ง จ้องเอาอวินตาไม่กะพริบ ก่อนจะหันมาจ้องข้า
ความรู้สึก...คล้ายยังน่ากลัวยิ่งกว่าตอนข้าขโมยของกินแล้วถูกจับได้
เสียอีก

"เร็วเพียงนี้?" เอาอวินเองก็ออกจะปากอ้าตาค้าง แล้วกลับคืน
สู่ความสงบเยือกเย็นอย่างรวดเร็ว เขาจัดๆ เสื้อผ้าลงจากเตียง
ทำความเข้าใจเทพปีศาจพลางเอ่ยว่า "ข้าอยากแต่งกับเหมียวเหมียว
ด้วยความจริงใจ"

"ในสถานที่เช่นนี้ ทำเรื่องเช่นนี้ จริงใจหรือ!" เทพปีศาจแค้นเสียง
เย็นซาออกมาคำหนึ่ง มองสภาพข้าแล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก
"พวกเจ้าดูแล้วยังไม่ได้กลายเป็นเรือ"

เอาอวินมีท่าทีอีกอัก เขามองข้าแวบหนึ่ง "เป็นเหตุไม่คาดคิด
โดยแท้"

"อาจารย์..." ข้าเอ่ยปากอย่างหวาดหวั่น มุดออกจากผ้าห่มมา
คิดจะไปคลอเคลียออกดื้อนอน ขอภัย ประจบเอาใจ

คิดไม่ถึงว่าเทพปีศาจมองข้าแวบหนึ่งแล้วเดือดเป็นฟืนเป็นไฟ
"มุดกลับเข้าไปในผ้าห่ม! ห่อตัวให้แน่นหนาหน่อย!"

เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงเก็บกระบี่ เดินเข้ามาดิงผ้าปูเตียงและผ้าห่ม
มาห่อหุ้มตัวข้าชั้นแล้วชั้นเล่า ห่อจนคล้ายขนมจ้างลูกใหญ่จึงหยุดมือ
จากนั้นก็หันกลับไปมองเอาอวิน ซักกระบี่ยาวออกจากฝัก

"เจ้ารู้จักแต่ใช้กำลังปาเถื่อนคุกคามบีบบังคับผู้อื่นหรือ" เอาอวินพูดเสียงเยียบเย็น "เหตุใดจึงไม่ให้นางตัดสินใจเอง หรือว่าเจ้าไม่มีความมั่นใจว่าจะรั้งนางไว้ได้ จึงได้แต่ใช้วิธีบีบบังคับ"

สีหน้าของเทพปี่ซิงยิ่งบึ้งตึงหนัก เขาหันมาถามข้า "เจ้าอยากไปวังมังกรกับเขา?"

"อยาก!" ข้าตอบทันที "เพราะที่นั่นมีปลาจำนวนมาก"

สีหน้าของเทพปี่ซิงพลันซึมเซาขึ้นมา เขาหลับศีรษะซำอยู่ยาวนานโดยไม่พูดอะไร คล้ายกำลังครุ่นคิดสองจิตสองใจ ส่วนเอาอวินที่อยู่ด้านข้างกลับมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องเบิกบานใจยิ่ง

ข้าเห็นเทพปี่ซิงดูเหมือนไม่เบิกบานใจ ในใจก็รู้สึกเศร้าขึ้นมา จึงเอ่ยปากถาม "ถ้า...อาจารย์ไม่ชอบให้ข้าไป ข้าก็ไม่ไป"

"เจ้าอยากแต่งให้เขาจริงหรือ นับแต่ฉันไปอยู่ใต้ทะเล ไปจากวังเสวียนซิง..." เทพปี่ซิงถามเสียงต่ำ "ถ้าเจ้าชอบเขาจริง ข้าก็จะปล่อยมือ"

"เพราะเหตุใดต้องไปจากวังเสวียนซิง" ข้าไม่เข้าใจ

"เพราะหลังจากแต่งงานกับคนผู้หนึ่ง ก็ต้องไปใช้ชีวิตอยู่กับเขา ด้วยเหตุนี้เมื่อเจ้าแต่งให้เอาอวิน ก็ต้องไปอยู่ข้างกายเขา" เทพปี่ซิงชี้แจงด้วยความอดทน

เอาอวินที่อยู่ด้านข้างเอ่ยเสริมขึ้น "ข้าจะรักและตามใจเจ้ายิ่งกว่าเทพปี่ซิง วางใจเถิด"

"ไม่เอา" ข้าสั่นศีรษะอย่างไม่ลังเล "เหมียวเหมียวจะอยู่วังเสวียนซิง!"

"เจ้าไม่ชอบปลา ไม่ชอบข้าหรือ" เอาอวินถาม

"ชอบ" ข้าพยกหน้า พยายามอธิบาย "แต่...ข้าชอบอาจารย์มากกว่า อาจารย์ก็ให้ปลาข้ากิน...ยังเลือกข้างออกให้ด้วย อาจารย์ตามใจข้า ทุกอย่าง ข้า...ไม่อยากไปจากเขา"

ชี้แจงวุ่นวายอยู่เป็นนาน กลับรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้พูดสาระสำคัญ ทว่าสีหน้าของเทพซึ่งดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ประหลาดยิ่งนัก...

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ข้ากลัวจะเห็นเขาได้รับบาดเจ็บและเสียใจ เปรียบกับตนเองถูกแทงสักแผลยังเจ็บกว่า

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ฐานะของเขาในใจข้ามีความสำคัญยิ่งกว่าปลา สำคัญยิ่งกว่าการเล่นสนุก

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ข้าเริ่มโหยหาอ้อมกอดแสนเย็บเย็นของเขา โหยหารอยยิ้มและความอ่อนโยนของเขา

ความทรงจำพรุ่งพรูเข้ามาในใจอีกครั้ง ความรู้สึกถูกทอดทิ้งฝังแน่น อยู่ในใจ ทุกครั้งที่นึกขึ้นมาก็จะหวาดกลัว กลัวว่าวันหนึ่งจะไม่ใช่คนที่ต้องการ ไม่ว่าจะรู้สึกกี่วันเขาก็ไม่มาหาข้า ไม่มาพาข้ากลับวังอีก

ถ้ากินปลาแล้วต้องถูกทอดทิ้ง เช่นนั้นข้ายอมไม่กินปลาชั่วชีวิต!

เห็นคนทั้งสองนั่งเงียบไม่พูด ข้าก็เปิดปากอย่างห้วนหวาดอีกครั้ง "อาจารย์...ท่านไม่ต้องการข้าแล้วหรือ เหมือนเหมียวเหมียวไซทำอะไรผิดไปหรือไม่ ข้าจะแก้ไข ท่านอย่าทอดทิ้งข้าได้หรือไม่"

"วางใจ ขอเพียงเจ้ายืนติดอยู่ข้างกายข้า อาจารย์จะไม่มีวันทอดทิ้งเจ้า" เทพซึ่งตบศิระข้าเบาๆ ในที่สุดก็ถอนหายใจยาว หัวคิ้วที่ขมวดมุ่น เริ่มคลายออก ทั้งส่งยิ้มเจิดจ้าดูแสงอาทิตย์สาดส่องไปหมื่นหล้ามาให้ข้า

เขาหมุนตัวไปมองเอาอววินที่มีสีหน้าไม่ชวนมอง "ข้าเพียงจะโยนเจ้าหนุ่ม
ที่เกะกะกีดขวางอยู่ตรงหน้าผู้นี้ทิ้งไป"

"เจ้าก็แค่พบตัวนางก่อนจึงได้เปรียบ นางในตอนนี้มีนิสัยเช่นเด็ก
ลูกนกเกิดมาเห็นก็นึกว่าเป็นแม่ นากลัวคงเห็นเจ้าเป็นบิดาไปแล้ว"
เอาอววินแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง "ข้าไม่มีทางยอมเลิกรา"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง เทพปี่ซึงก็แหงกระบี่ออกไป เอาอววินรีบเรียก
หอกยาวพู่แดงออกมาต้านรับ เครื่องเรือนที่อยู่รอบตัวทยอยแตกหัก
ผนังถูกอนุภาพของกระบี่และหอกฟาดฟันแตกร้าวเป็นช่องจำนวนมาก
นับไม่ถ้วน เรือนเล็กทั้งหลังสิ้นสะเทือน มีเสียงกรีดร้องของโถวหยามา
ดังมาจากนอกประตู "สวรรค์! นี่มันเกิดอะไรขึ้น แผ่นดินไหวหรือมีใคร
ต่อสู้กัน นายท่าน! แผ่นดินไหวแล้ว พวกท่านอย่าเอาแต่แย่งชิงสตรี
อยู่เลย ที่หอซีฟิงนี้มีมากมาย มีมากมาย!"

55

ศิษษาวิจัยเต่า

กระปี่พรา้งพรมดูสลายฝน หอกกวัดแกว่งดูจมังกร เทพปี่ซิงที่อาคาร
บาดเจ็บยังไม่หายดีต่อสู้อั้วพันกับเอาอวินจนแทบแยกจากกันไม่ได้
หอยี่เพ่งทั้งหลังกำลังสั้นไหว ฝุ่นคลี่ร่วงหล่นลงมาจากเพดานไม่หยุด
เสาปราคาฏร่องแตก พื้นเริ่มแตกกร้าว เสียงกรีดร้องของไถยยามามาถูก
เสียงร้องไวยวายเป็นคนดังกลบ แม่นางทั้งหลายและแขกต่างวิ่งออกไป
ข้างนอกอย่างไม่คิดชีวิต ปากก็ยังคงกรีดร้อง "แผ่นดินไหวแล้ว!"

เตียงที่ซ่านั่งอยู่ก็ถูกแรงสั่นสะเทือนทำให้หักโครมลง ครั้นแล้ว
เทพปี่ซิงก็ร้องบอกข้า "เหมียวเหมียว เจ้าออกไปข้างนอก กลายร่าง
เป็นแมว อย่าเที่ยววิ่งไปที่ใดสงเดช!"

เขาพูดไปพลงใจมืดเอาอวินไปพลง เอาอวินร่างกายดูจะทวน
ไม่ไหว เสื้อผ้าบนร่างขาดเป็นรูไปหลายแห่ง มีบาดแผลปรกาฏให้เห็น
หลายรอย แต่ยังคงไม่ยอมล่าถอย พยายามโจมตีไปที่แขนข้างซ้ายของ

เทพี่ซิงที่เคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วเพราะได้รับบาดเจ็บ

ข้าเห็นพวกเขาต่อสู้กันอย่างสนุกสนาน แม้จะโกรธโมโหเพียงใด แต่ก็ไม่มีความที่ว่าจะสู้ให้ถึงตาย จึงกระโดดลงพื้น กิ่งตัวกลายเป็นร่างเป็นแมว กระโดดออกไปทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว ปีนข้ามกำแพงวิ่งไปที่ถนนใหญ่ มองผู้คนที่วิ่งออกมาจากหอซีเฟิงเหล่านั้น แขนที่วิ่งออกมายังสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ดูน่าตื่นตาตื่นใจยิ่ง

เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่นั้นน้อยชิ้นมาก เปรียบกับข้าแล้วยังน้อยกว่าหญิงสาวหลายคนมีเพียงเสื้อชั้นเดียวคลุมร่างอยู่ แม้แต่สายรัดเอวก็ไม่ได้คาด เผยผิวกายออกมาให้เห็นวับๆ แวมๆ เส้นผมยุ่งเหยิง แก้มแดง เปล่งปลั่ง หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ต่างเหม่อมองหอซีเฟิงที่โหวดลั่นอยู่เพียงหลังเดียว

"กิจการที่ข้าตื่นนอนสั่งสมมาสวมสปี" โถงหยา่มามาร้องให้จนเป็นลมไปหลายครั้ง ทุกครั้งจะถูกกดจุดเหรินจง* ให้ฟื้นขึ้นมาแล้วก็ร้องให้ต่ออีก

ฮวาทรงเล่า ข้าเหลียวมองไปรอบๆ ดูเหมือนทุกคนจะวิ่งออกมาหมดแล้ว แต่กลับไม่เห็นเงาร่างของนาง

หรือว่ายังไม่ได้ออกมา ในเรือนอันตรายนาง นางคงไม่ได้มีพลังวิเศษอะไรระมัง

ขณะกำลังลังเลว่าจะบุกเข้าไปหาตัวนางหรือไม่ พลันเห็นเงาร่างของนางอยู่ท่ามกลางละอองฝุ่น กำลังประคองร่างสาวใช้คนหนึ่งวิ่งลี้ภัยลুকคูกคานออกมา ศีรษะของนางถูกหินร่วงใส่แตกเป็นแผลใหญ่ โลหิตไหลออกมาไม่น้อย

* เหรินจง จุดชีพจรบริเวณร่องริมฝีปากบน สามารถใช้นิ้วโป้งกดจุดนี้เพื่อแก้การเป็นลมหมดสติอย่างเร่งด่วนได้

ข้าวิ่งเข้าไป หมุนวนรอบตัวนางร้องเหม้งๆ หลายคำ ฮวาหรง
นั่งลงกับพื้นอย่างไม่คำนึงถึงหน้าตา เป่าลมหายใจออกมายาวเหยียด
เอามือข้างหนึ่งอุดปากแผล มืออีกข้างลูบๆ ศีรษะข้างเกล้าด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน "แมวน้อย ที่นี่อันตราย เหตุใดจึงไม่หนี"

สาวใช้ที่ออกมากับนางสองขาอ่อนยวบ คุณเข่าลงกับพื้น ร้องให้
จนเสียงแหบแห้ง "พี่ฮวาหรง ใบหน้าท่านเป็นแผลแล้ว ครานี้จะทำ
เช่นไรดี เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง...ทำให้ท่านต้องเดือดร้อน"

"ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ในเวลาเช่นนี้ชีวิตสำคัญที่สุด" ฮวาหรง
ฉีกชายเสื้อออกมาปิดปากแผลของตน แล้วก็เห็นโถหย่ามามาร้องให้
คร่ำครวญตื้ออกซกหัว จึงรีบเดินเข้าไปปลอบใจ "มามา คนยังอยู่ดีนับว่า
ดีที่สุดแล้ว จะสร้างหอซีเฟิงขึ้นมาใหม่ก็ไม่ใช่เรื่องยาก"

"ข้าถูกขायมาตั้งแต่เล็ก ได้รับการเลี้ยงดูและเติบโตขึ้นที่นี่
อยู่มาเกือบสามสิบปีแล้ว ไม่ต่างอะไรกับบ้านของตนเอง สร้างใหม่
จะเหมือนเดิมได้อย่างไร" โถหย่ามามาเช็ดหน้าตา เงยหน้าขึ้นมองฮวาหรง
พลันกรี๊ดร้องขึ้น "ใบหน้าของเจ้าเป็นอะไรไป!"

"ตอนหนีออกมาไม่ระวัง หกล้มได้รับบาดเจ็บ..." ฮวาหรงพูดเบาๆ

"ดาวเด่นของข้า บาดแผลใหญ่เพียงนี้ เสียโฉมแล้ว!" โถหย่ามามา
ลูบไล้ใบหน้าของฮวาหรง ปวดใจแทบตาย

"ขออภัย" ฮวาหรงสีหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"ช่างเกิดฯ" โถหย่ามามาถอนหายใจยาว "ต่อจากนี้เจ้าก็ไปทำงาน
อยู่ข้างหลังเถิด จะได้ไม่ทำให้แขกตกอกตกใจ" จากนั้นก็บ่นพึมพำด้วย
ความมกลัดกลุ้ม "มีปากที่กินข้าวแต่ทำงานไม่ได้เพิ่มมาอีกปากหนึ่งแล้ว"

"เหยาเหยาเล่า" ฮวาทรงพลันเอ่ยถามขึ้น

โถวหย่ามามาถึงได้สติขึ้นมา ย้อนถามกลับไป "เหยาเหยาเล่า!"

"เมี้ยว" ข้าถูกเทพปี่ซิงและเทพธิดาหลันอวี๋ร่วมกันสั่งกำชับไว้

แต่แรกว่าห้ามพูดออกมาต่อหน้ามนุษย์ขณะอยู่ในร่างแมงเด็ตขาด จึงรีบเดินเข้ามาพลงใช้หางกวาดไปที่ร่างของพวกนาง บอกให้รู้ว่า ข้าอยู่ที่นี้

เสียดายพวกนางดูเหมือนจะไม่เข้าใจ เอาแต่หวาดผวา "นางเหมือนจะยังรับแขกอยู่ แหกที่นางรับรองก็ยังไม่ได้ออกมา แผ่นดินไหวครั้งนี้เหตุใดจึงแปลกประหลาดเช่นนี้ คล้ายมีคนกำลังต่อสู้กัน คงไม่ใช่ผีหลอกกรรมัง"

ข้าเงยหน้าขึ้นมอง เห็นอยู่ว่าเทพปี่ซิงกับเอาอวินกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดกลางอากาศ เหตุใดผู้คนที่อยู่รอบด้านจึงเหมือนมองไม่เห็น... คงไม่ใช่ใช้อาคมกำบังกายอีกแล้วกรรมัง

"ไม่ได้! ข้าต้องเข้าไปช่วยนาง!" โถวหย่ามามาลุกขึ้นมาบิดๆ ฝุ่นบนตัว "ดาวเด่นน้อยไปคนหนึ่งก็ช่างเถิด ขึ้นน้อยไปอีกคนจะให้ข้ามีชีวิตรอดอยู่ต่อไปอย่างไร!"

แม่นางทั้งหลายที่อยู่ข้างๆ รีบพุ่งเข้ามารั้งตัวนางไว้ ร้องขึ้นพร้อมกัน "มามา ท่านอย่าเข้าไป! ถ้าท่านเป็นอะไรขึ้นมา ต่อไปพวกเราจะอยู่อย่างไร!" ทางหนึ่งดิ่ง ทางหนึ่งรั้ง

ข้ามองดูห่อซีฟิ่งที่จวนจะพังลงมาทั้งหมด และเห็นว่าสองคนนั้นก็น่าจะต่อสู้กันพอแล้ว ข้าจึงกระโดดสองสามครั้งด้วยความรวดเร็ว ขึ้นไปบนหลังคา ร้องเสียงดังหลายคำ ดึงดูดความสนใจจากพวกเขา

ในที่สุดเพลิงโทสะของเทพปู้ซิงก็มอดดับลง เขาตวัดกระบี่คู่ศอกคม ให้เฝ้าอวีนผละออกไป จากนั้นก็กระโดดลงมาเบี่ยงหน้าซ้ำ เหลี่ยมมองไปรอบๆ รวากับตื่นขึ้นจากความฝัน ในดวงตามีแววสำนึกผิดผิดขึ้นจางๆ ขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

เฝ้าอวีนก็หยุดกวัดแกว่งหอกยาวในมือและกระโดดลงมา ถลิ่งตาใส่เทพปู้ซิงอย่างดูดนทีหนึ่ง "เจ้าไม่ใช่ขึ้นชื่อว่ารักและทะนุถนอมมนุษย์หรือ เจ้าไม่ใช่ไม่เคยทำร้ายมนุษย์หรือ เหตุใดวันนี้จึงทำร้ายผู้คนมากเพียงนี้เล่า"

"วันนี้ยุติการต่อสู้แต่เพียงเท่านี้" เทพปู้ซิงคว้าตัวเข้าอุ้มขึ้นมาแล้ว ร่ายอาคม ดิน ผนัง และกำแพงทั้งหมดเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่ง เถาวัลย์ ค่อยๆ งอกออกมาประคับประคองห่อซีฟิ่งที่โง่งนจะล้มมีล้มแหล่เอาไว้ จากนั้นก็เดินเข้าไปข้างใน "ไปดูว่าข้างในยังมีคนอื่นหรือไม่"

"ไม่แน่นอนจากถูกหลังคาทับตายไปหลายคนแล้ว" เฝ้าอวีนยิ้มชั่วร้าย พลางเดินตามเขาเข้ามา "ต้องช่วยหรือไม่"

"แล้วแต่เจ้า"

"ข้าถามเหมียวเหมียว ไม่ใช่เจ้า"

"เหมียว" ข้าอยู่ในอ้อมแขนเทพปู้ซิงรีบยื่นศิระชะออกมา "ที่ด้านล่าง ใบหน้าของสวาทรงถูกหินหล่นใส่เป็นแผล มีโลหิตไหลออกมามาก โถวย่ามามาบอกนางเสียโฉมแล้ว เจ้าช่วยนางเถิด สวาทรงเป็นคนดี นางช่วยผู้อื่นถึงได้รับบาดเจ็บ!"

สีหน้าของเทพปู้ซิงยิ่งดูสำนึกผิดไม่สบายใจ เขาเดินสำรวจดูที่ละห้องพลางบอก "ข้าจะพานางกลับไปรักษาที่แดนสวรรค์ รูปโฉม น่าจะกลับคืนดังเดิมได้"

"เช่นนั้นก็ดี อาจารย์เป็นคนดี!" ข้าคลอเคลียอยู่ในอ้อมอกเขาด้วยความดีใจ

เอาอวีนพลันหัวเราะเยาะอยู่ทางด้านหลัง "ในวังมังกรถือเป็นคลังเก็บยาในใต้หล้า หรือยังจะมียาน้อยกว่าแดนสวรรค์ อีกอย่างมนุษย์ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปแดนสวรรค์ตามใจชอบตั้งแต่เมื่อใด ไม่สู้ให้ข้าพนางกลับไปรักษาที่วังมังกร ต่อไปก็ไม่ต้องทำอาชีพซื้อขายเช่นนี้ไปเป็นเทพน้ำเต้าๆ ที่ทะเลสาบมิใช่มีความสุขกว่าหรือ"

"ดี! เอาอวีนก็เป็นคนดี!" ข้าอยากจะไปดูเฒ่าเียงนึ่ง เสียขายที่ถูกเทพปี่ซิงกอดไว้แน่นไม่ยอมคลายมือ

เอาอวีนทำหน้าทะเล้นใส่ข้า ทำท่าแลบลิ้นปลิ้นตาอยู่ข้างหลังเทพปี่ซิง ยังทำมือทำไม้บอกว่าตนดีกว่าเทพปี่ซิง

ข้าหัวเราะคิกๆ ออกมา จู่ๆ เทพปี่ซิงก็เอ่ยขึ้น "ห้องที่อยู่ข้างหน้ามีคนอยู่"

ครั้นแล้วพวกเรากรีบเข้าไปดูด้วยกัน ก่อนเห็นบุรุษร่างเปล่าเปลือยผู้หนึ่งล้มคว่ำอยู่ด้านล่างเตียง ศีรษะปูดโน คงชนถูกอะไรสลบไป

เทพปี่ซิงเดินเข้าไปดึงผ้าปูเตียงมาปิดร่างเขาไว้ ตรวจดูลมหายใจจากนั้นก็หยิบยาเม็ดเล็กเม็ดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อยัดใส่ปากเขา บอกไม่เป็นไรมาก เพียงแค่สลบ แล้วก็ร้ายอาคม ให้ผีน้อยหลายตัวหามเขาออกไป

ข้าจ้องร่างบุรุษที่ถูกหามออกไปไม่วางตา ในใจมีคลื่นโหมซัดสาดดุจมีฟ้าร้องฟ้าแลบอยู่ภายใน ข้อสงสัยมากมายผุดขึ้นมาในใจพร้อมกับความทรงจำ รุมเร้าจนแมวเวียนหัวไปหมด

สิ่งที่อยู่ใต้เอวแถวต้นขาของเขาทั้งน่าเกลียดและไม่ชวนมอง...
ของสิ่งนั้นคืออะไร แลคล้ายหัวเต่า...

เมื่อ...เมื่อก่อนดูเหมือนข้าจะเคยเห็นเต่าเช่นนี้มาครั้งหนึ่ง ยังเคย
ตีมันจนแบน...

เพราะอะไรจึงมีเต่า ไซ้ทุกคนล้วนมีเต่า แต่ข้าไม่มีนี่...แล้ว...
เทพี่ซิงกับเจ้าอวินมีเต่าหรือไม่

ข้าเงยหน้าขึ้นด้วยความสับสน กวาดตามองบุรุษสองคนที่ยามมอง
สบตากันยังมีประกายไฟอยู่ไม่น้อย จากนั้นข้าก็ค่อยๆ เลื่อนสายตา
ลงไป...ลงไป...แล้วจับนิ่ง ยืนคั่งทำออกไปช้าๆ ขยับเข้าไปใกล้ ใครครวญ
ว่าจะถอดเสื้อผ้าพวกเขาออกมาดูสักแวบเพื่อหาคำตอบดีหรือไม่

พร้อมกันนั้นในใจก็เริ่มภาวนาด้วยความตื่นเต้น พวกท่านอย่าได้
มีเต่าเป็นอันขาด...

เต่าน่าเกลียดมาก...ไม่น่ามองเอาเสียเลย...

56

ลับสนยุ่งเหยิงราวอยู่กลางสายลม

หนึ่งชุ่น สองชุ่น สามชุ่น สี่ชุ่น... ชุ่นเท้าของข้าขยับไปข้างหน้า
ที่ละน้อย สองจิตสองใจอยู่ว่าควรดึงเสื้อผ้าลงไปหรือไม่

เทพี่ซิงพลันเอ่ยถามขึ้น "เหมียวเหมียว เจ้ากำลังทำอะไร"

ข้าสะดุ้งตกใจ รีบหดชุ่นเท้ากลับ มองเขาอย่างบริสุทธ์ไร้เชื้อ
แสดงท่าทีว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรเลย

แต่เจ้าเต้านี้ ที่แท้แล้วควรถามดีหรือไม่ควรถามดี ความคิดต่างๆ
วนเวียนอยู่ในใจ สุดท้ายข้าก็ตัดสินใจเอ่ยออกมาอย่างเปิดเผยตรงไป
ตรงมา "ในตัวของพวกเขาท่านมีเต่าหรือไม่"

"เต่า?" เอาอวินมองข้าว่าบหนึ่ง บอกด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม "มีสิ ข้ามีเต่า
มากมาย เสียตายไม่ได้เอาติดตัวมาด้วย ตามข้ากลับไป เจ้าจะเอาที่ตัวก็ได้"

ทางตาข้ากระตุกเล็กน้อย ปฏิเสธความหวังดีของเขา แล้วหันหน้า
มามองเทพี่ซิงอย่างเฝ้าระอคอย

เทพบีซิงบอกอย่างไม่ค่อยสบายใจ "ไม่มี แต่ถ้าเจ้าต้องการ ข้าจะไปหามา"

"ไม่ต้องหาแล้วว" ข้าโบกๆ ขู่ทำด้วยความพอใจ ดีใจมากที่เทพบีซิงไม่มีเต่า ก่อนจะมองเอาอวีนที่มีเต่ามากมายอย่างเหยียดหยามที่หนึ่ง มองจนเขารู้สึกประหลาดใจ

หินก้อนใหญ่ในใจร่วงลงสู่พื้น หลังจากค้นหาในเรื่องจนแน่ใจว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่ เทพบีซิงก็ใช้อาคมกำบังกายพาข้าออกจากหอซีเฟ็งไปด้วยกัน ยามนี้ตัวเรือนที่ถูกอาคมประดับประคองอยู่ก็พังโครมลงมา โชคดีที่มีคนได้รับบาดเจ็บไม่กี่คน อีกทั้งส่วนใหญ่ก็บาดเจ็บเล็กน้อย แค่ผิวหนังถลอกปอกเปิกไม่เป็นไรมาก

ไถวหย่ามามาคิดแต่จะบุกเข้าไปข้างใน ทั้งผลึกทั้งตันคนที่อยู่ข้างๆ ให้เข้าไปช่วยกันย้ายก้อนหิน ปากก็ร้องเรียก "เหยาเหยา ต้นไม้ที่เขย่าแล้วมีเงินร่วงลงมาของข้า เจ้าอยู่ที่ใด รีบส่งเสียงตอบข้ามา"

เทพบีซิงสั่งให้ข้าอยู่บนหลังคาห้ามวิ่งไปโน่นมานี่ จากนั้นก็กลายร่างเป็นคนธรรมดา เดินเข้าไปพูดกับนาง "เหมียวเหมียวเป็นลูกศิษย์ของข้า เมื่อครู่ตอนแผ่นดินไหว ข้าช่วยนางและพากลับไปแล้ว ไม่ต้องพูดหาหรือช่วยเหลือต่อหรอก"

ไถวหย่ามามากวาดตาขึ้นลงมองประเมินเขาหลายครั้ง กล่าวอย่างหยามหยัน "ใครจะรู้ว่าที่เจ้าพูดจริงหรือเท็จ รูปร่างหน้าตาคราวกับเติงดูจื่อ*"

* เติงดูจื่อ เป็นคำเรียกเปรียบเปรยคนเจ้าชู้ ในสมัยโบราณมีขุนนางแคว้นอุ๋นนามว่าเติงดูจื่อ เขาชิงชิงอวี ราชเลขาชองอวีไหวอองที่เป็นบุรุษรูปงามและมีปัญญา จึงกล่าวหาว่าชิงอวีเป็นคนเจ้าชู้ ชิงอวีจึงว่าตนมีสาวงามข้างบ้านมาเสนอไมตรีทุกวันยังไม่สนใจ แต่เติงดูจื่อมีภรรยาชิววี่และดูร้ายกลับมีบุตรกับนางถึงห้าคน ใครกันแน่ที่เจ้าชู้มากกว่า นับแต่นั้นมาผู้คนจึงเรียกคนเจ้าชู้ว่าเติงดูจื่อ

ใช้หลอกนางไปขายหรือไม่ ระวังข้าจะแจ้งทางการให้มาจัดการเจ้า!"

"ข้าหาได้พูดเท็จ" เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหญิงสูงวัยที่ดูร้ายเช่นนี้ เทพปี่ซิงดูเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก เพียงพยายามอธิบาย "นางไม่ใช่คนธรรมดา เป็นผู้บำเพ็ญเขียน เพียงเพราะเหตุบางประการจึงต้องมาที่แดนมนุษย์ เนื่องจากนิสัยใจเขลาจึงได้เข้ามาที่หอซีเพ็ง วันนี้ถูกข้าหาตัวพบ จึงต้องพานางไปจากที่นี่"

โถวหย่ามามากกวาดตามองเขาขึ้นลงหลายครั้ง หัวเราะแล้วบอก "หึ พูดเช่นนี้ เจ้าก็เป็นผู้บำเพ็ญด้วย?"

"ไม่ผิด" เทพปี่ซิงประสานมือ เอ่ยเสียงต่ำ "ได้โปรด ไม่ต้องหาตัวนางแล้ว"

"ข้าเองก็เป็นเจ้าแม่หวังหมู่!" โถวหย่ามามาพลันแผดเสียงคำรามดุจแม่เสือออกมา นางกระที่บเท้าร้องขึ้น "พวกหลอกหลวงคนตามถนนอย่างน้อยก็ยังมีป้ายร้าน ดูหมอ เสียงทนาย ล้วนนับเป็นครึ่งเขียน แล้วแต่เจ้าจะเลือกเลย ข้าเคยเจอแต่พวกที่มีพิรุณ แต่ไม่เคยเจอคนที่คุยโวแล้วไม่มีใครเชื่อเช่นเจ้า รีบคืนแม่ นางเหยาเหยาของพวกเรา มาหาไม่แล้ว ก็ไปเจอกันที่ศาล!"

เทพปี่ซิงย่นหัวคิ้ว "ไม่อาจไม่เคารพเจ้าแม่หวังหมู่"

"จะแสร้งทำตัวเป็นเทพเป็นผีหลอกผู้อื่นก็ต้องมีขอบเขต!"

โถวหย่ามามาบอกอย่างดูถูก

"ข้าผู้เป็นเทพไม่เคยพูดเท็จ" เทพปี่ซิงชี้แจง

"ผายลม!" โถวหย่ามามาเหยียดหยาม

"ข้าจะชดใช้ค่าเสียหายให้กับเจ้า" เทพปี่ซิงไม่ยอมยกพูดถึงเรื่องนี้

อีกต่อไป

"ข้าต้องการแค่คน!" โถวหย่ามามาไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย
เวลานี้เฝ้าอวีนก็กลายเป็นมนุษย์ ยืนหัวเราะพลางกระที่บเท้า
ไม่หยุดอยู่ข้างๆ ใบหน้าเต็มไปด้วยความชื่นมื่น คล้ายกำลังพูดว่า
'เทพี่ซิง เจ้าก็มีวันนี้กับเขาเหมือนกัน'

คิดไม่ถึงว่าพอโถวหย่ามามาเหลือบไปเห็นเขาก็รีบเดินเข้าไป
พูดกับเขาอย่างสนิทสนม "อา เป็นนายท่านนี่เอง เมื่อครู่ท่านไม่ใช่อยู่กับ
แม่นางเหยาเหยาหรือหกหรือ เวลานี้นางอยู่ที่ใดกันแน่"

เฝ้าอวีนมองเทพี่ซิงอย่างขำขันหลายครั้ง "แม่นางเหยาเหยา
ถูกคนคยิวผู้นี้ลักพาตัวไปแล้ว เวลานี้ไม่รู้อยู่ที่ใด ยิ่งไม่รู้ว่าจะเจอกับ
เคราะห์ร้ายอะไร"

"เจ้า!" เทพี่ซิงโกรธจนเอามือตะปะไปที่กระเป๋หลายครั้ง ตีองสูด
ลมหายใจเข้าลึกๆ จึงตัดสินใจปล่อยมือได้ จากนั้นก็ร้ายอาคมอยู่ในใจด้วย
ความจำใจ

กระดิ่งที่คอข้าปล้นดังขึ้น เสียงของเขาดังออกมา "เหมียวเหมียว
เจ้ากลายเป็นมนุษย์แล้วมานี่"

พอได้รับคำสั่ง ข้าที่กำลังชมเรื่องสนุกก็รีบกลายเป็นมนุษย์
กระโดดลงจากหลังคา พุ่งไปที่ข้างกายเทพี่ซิง กอดแขนเขาพลาง
เอาศีรษะถูไถไปมาสองสามครั้ง

โถวหย่ามามาเห็นแล้วปากอ้าตาค้าง นางรีบเอ่ยถามข้า "คนที่ดูแล้ว
เหมือนนักต้มตุ๋นในยุทธภพผู้นี้เป็นอาจารย์ของเจ้าจริงหรือ"

"ใช่! ข้าผงกศีรษะติดๆ กัน "เหมียวเหมียวชอบอาจารย์!"

สีหน้าของเทพปีซิงผ่อนคลายลง เขาลูบๆ ศีรษะช้า ก่อนจะช่วยดึงผ้าปูเตียงกับผ้าห่มที่พันอยู่บนร่างช้าให้แน่นขึ้น หันไปกล่าวกับโถวหย่ามามา "ช้าพานางไปได้แล้วหรือไม่"

"ช้าก่อน!" โถวหย่ามามาร้องขึ้น "ต่อให้นางเป็นลูกศิษย์ของเจ้าอาจารย์จอมคุยไวผู้นี้ แต่เจ้าก็ไม่อาจบอกพาไปก็พาไปได้ ช้าซื้อตัวนางมาใช้เงินไปจำนวนมาก เจ้าต้องชดใช้ช้า!"

"นางหาโชลินค้ำที่นำมาซื้อขายได้" เทพปีซิงไม่พอใจมาก

โถวหย่ามามาแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ชูขึ้นตรงหน้าเขา "อ่านดูให้ชัดเจน ในนี้มีลายนิ้วมือของนางประทับอยู่ ช้าใช้เงินซื้อตัวนางไปถึงห้าร้อยตำลึง เจ้าไม่อาจทำให้ช้าต้องสูญเสียเงินไปเปล่าๆ กระจ่าง"

เอาวันมีท่าทางไม่ชอบใจขึ้นมา เขาตรงเข้าขวางหน้าโถวหย่ามามา แล้วบอก "เจ้าไม่ใช่เพิ่งรับเงินสิบหมื่นตำลึงกับไข่มุกไปจากช้าหรือ"

"นั่นเป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายต่างยินยอมพร้อมใจ หาใช้ช้าไปแย่งชิงมาจากท่าน" โถวหย่ามามาพลันใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้าคร่ำครวญไห้ให้ขึ้นมา "ตอนนี้หوشيเฟิงของช้าพังลงมาทั้งหลังแล้ว จะสร้างใหม่จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก พวกท่านไม่อาจขมเหง้าสตรีที่น่าสงสารคนหนึ่ง... ช้าอาภัพยิ่ง ทรัพย์สินที่สะสมมาสวมสืบปีต้องมาสูญสิ้นในวันเดียว"

เสียงร้องไห้ของนางยิ่งร้องยิ่งดัง ยิ่งร้องยิ่งน่าเวทนาสงสาร เทพปีซิงหน้าแดงเล็กน้อย หันกลับไปมองหوشيเฟิงที่ถูกเขาทำจนพังพินาศแหวหนึ่ง ในที่สุดก็ทอดถอนใจ แกะมรกตเม็ดโตที่ฝังอยู่ในสายรัดเอวออกมา ยื่นให้โถวหย่ามามา "มรกตเม็ดนี้เป็นของวิเศษ ถ้าใส่ไว้ในน้ำก็จะทำให้

น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว น่าจะหักล้างกับเงินค่าตัวของแมงโง่...
ลูกศิษย์โง่ผู้นี้ได้"

โถวหย่ามามาจับมรดกมาด้วยท่าทีกึ่งเชื่อกึ่งสงสัย ก่อนสั่งสาวใช้
ให้ไปยกน้ำมาอ่างหนึ่งแล้วทดลองดู ครูเดียวก็เริ่มมีน้ำแข็งเกาะตัว
เป็นชั้นบางๆ ก่อนค่อยๆ จับตัวเป็นก้อน ในที่สุดก็ดีใจยิ้มหน้าบาน
รีบทะลวงน้ำแข็งหยิบมรดกออกมา เก็บไว้ในอกเสื้อแล้วบอก "ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้น เจ้าก็พาแม่ นางเหยาเหยาไปเถิด"

ฮวาหรงเห็นเทพปีซิงจะจากไปก็รีบก้าวเข้ามาพูดกับเขา "เช่นนี้
ไม่ดีกระมัง"

"เด็กโง่" โถวหย่ามามาแค้นหัวเราะ "ขึ้นชื่อว่าบุรุษ ถ้าเป็นหญิงสาว
ที่ตนต้องใช้เงินจำนวนมากหรือต้องจ่ายค่าตอบแทนสูงจึงได้มา ก็จะมีใจรัก
ทะนุถนอม ไม่เหยียบย่ำหรือทอดทิ้งง่ายๆ เจ้าอยู่กับเรื่องนี้มานานเพียงนี้
ยังไม่เข้าใจเหตุผลนี้อีกหรือ"

เอาอวินเดินเข้ามาบอก "ถ้าข้าอยากจะได้ตัวแม่ นางฮวาหรง
จะต้องจ่ายค่าตอบแทนเท่าไร"

โถวหย่ามามองเขาหลายครั้ง จากนั้นก็หัวเราะเอ่ยว่า "นาง
เสียโฉมกลายเป็นคนอัปลักษณ์ไปแล้ว หากนายท่านยังต้องการละก็
ตามแต่ท่านจะให้มากน้อยเถิด"

ครั้นแล้วเอาอวินก็ถูกโถวหย่ามามาดึงไปเจรจาตัวกันเบาๆ ที่
ด้านข้าง แล้วเรียกฮวาหรงไปถามสองสามคำเพื่อยืนยันถึงความต้องการ
ของตัวเอง คำสนทนาต่อจากนั้นข้าไม่ได้ยินอย่างละเอียด เพราะ
ข้าถูกเทพปีซิงจับตัวพาเหาะไปหลายร้อยหลี่ด้วยสีหน้าดำคล้ำ ไม่รู้เขา

ไปหาเสื้อผ้าฝ้ายแบบเรียบง่ายชุดหนึ่งจากที่ใดมาให้ข้าสวมใส่ จากนั้นก็ทำการให้โอวาท...

โอวาทที่ให้พูดกลับไปกลับมา ก็สรุปได้เพียงสี่ประโยค 'ฝึกฝน ล้มเหลวไม่เป็นไร ชายตัวหาเงินไม่อาจทำ ต่อไปต้องเชื่อฟังคำพูดของ อาจารย์ จะทำงานต้องปรึกษากันก่อนทุกเรื่อง'

เขาบังคับข้าให้ท่องไม่หยุด ท่องจนกระทั่งตะวันตกดิน จวบจนท่องจำได้อย่างแม่นยำไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียวจึงชี้ก้อนเมฆจากไปก่อนไปยังแอบยึดปลาแห้งให้ข้าหลายตัว

ข้าทะทะปลาแห้งมองส่งเขาจากไป พลันนึกขึ้นมาว่าตนทำงานที่หอซีเฟิง...เฟิงได้เงินเหรียญสำริดที่ขายซ่งให้มาหกเหรียญ ยังขาดอีก... แก้วร้อยแก้วสิบห้าเหรียญ หรือแก้วร้อยแก้วสิบหกเหรียญนะ

ทำอย่างไรดี ดวงอาทิตย์ยามสายฉวีแสงสีแดงมาที่ร่างข้าไปไม่ไหวเบาๆ อยู่บนยอดไม้ ขนทั่วร่างยุ่งเหิงกลางสายลม ยิ่งเน้นถึงความเศร้าวังเวงของแมว หนทางข้างหน้ายาวไกลหาที่สิ้นสุดไม่ได้ เส้นทางเล็กเส้นทางน้อยมีนับไม่ถ้วน กลับไม่รู้ควรเดินไปทางใด...

57

ข้าเป็นแม่แล้ว

ข้าในร่างแมวดูหัดดูเหวไปเรื่อย เเงาด้านหลังโดดเดี่ยวเดียวดาย คาบปลาแห้งชิ้นสุดท้าย เลือกเส้นทางส่งๆ ไปเส้นทางหนึ่งแล้วเดินช้าๆ ไปข้างหน้า เดินจนถึงตอนดวงดาวเต็มท้องฟ้าก็หาถ้ำบนภูเขาแห่งหนึ่ง ปูหญ้าสีเขียวนุ่มลงไป ขดตัวเป็นก้อนกลมนอนลง หาวยาวๆ ทีหนึ่ง ข้าพบว่าตนเองไม่ได้นอนค้างอ้างแรมกลางป่านานแล้ว เป็นแมวป่าบ้าง บางครั้งบางครั้งความจริงก็รู้สึกดีไม่น้อย...

ใช้ลึนทำความสะอาดขนและผิวหนังของตน กวาดฝุ่นดินที่เปื้อน ติดอยู่ออกไป ข้าเบิกตากว้าง มองยอดไม้และใบหญ้าที่ถูกลมพัดไหว ประหนึ่งนางรำกำลังรำรำ ข้างหูมีเสียงแมลงกำลังส่งเสียงร้อง ไกลออกไป มีเสียงหมาป่าคำรามอยู่กลางทุ่งกว้าง ซึ่งเต็มไปด้วยความเดียวดายและ หยิงผยอง บรรยากาศที่คุ้นเคยเช่นนี้ช่างคล้ายกับตอนอยู่ภูเขาลั้วอิง... คิดถึงยิ่งนัก

จะไปชมแหงหมาป่าที่ส่งเสียงร้องตัวนั้นสักหน่อยดีหรือไม่ ข้า
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ล้มเลิกความคิด เพราะเทพธิดาหลันอวี
เคยบอกเอาไว้ ผู้แข็งแกร่งไม่ควรชมแหงรังแกผู้ที่อ่อนด้อยกว่าตามใจชอบ
ตราบที่ผู้อื่นไม่ได้เป็นฝ่ายมาหาเรื่องข้าก่อน

เหมียวเหมียวอยากเป็นผู้เรียนที่ดี ทำภารกิจฝึกฝนในแดนมนุษย์
ครั้งนี้ให้ลุล่วง เพราะข้ารู้ ทุกครั้งที่มีความก้าวหน้าขึ้นสักเล็กน้อย
เทพปี่ซิงและทุกคนต่างดีใจมาก

ข้าชอบรอยยิ้มของพวกเขา ชอบยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น สภาพจิตใจเช่นนี้
ที่แท้แล้วคืออะไร ข้าไม่เข้าใจ เพียงรู้สึกว่าตนเองดูเหมือนจะแตกต่าง
ไปจากเมื่อก่อน แต่กลับพูดไม่ถูกว่าแตกต่างตรงที่ใด

ในเมื่อคิดไม่ออกก็ไม่คิดแล้ว นอนเร็วสักหน่อย พรุ่งนี้ยังต้องไปหา
งานทำเพื่อหาเงิน ข้าหาวายวๆ ทีหนึ่ง เตรียมจะหลับตา คิดไม่ถึงว่าจะมี
เสียงฟ้าร้องดังขึ้น

ก่อนเมฆดำทะมึนบดบังท้องฟ้า ฝนพร่างพรรมผืนดินเปียกและ
เหมือนน้ำจะไหลเข้ามาในถ้ำ ข้ารีบกระโดดขึ้นไปหลายก้าว ป้องกัน
ขนสวยงามของตนไม่ให้เปียก ทว่าสร้อยมุกกันน้ำที่สวมอยู่บนข้อมือ
กลับทอแสงสว่างใสวละมุนละไมออกมา ขวางกันน้ำทั้งหมดเอาไว้

ข้ากระโดดลงสู่พื้นด้วยความวางใจ นึกไม่ถึงว่าจิ้งจอกสองตัว
กลับพุ่งเข้ามาในถ้ำที่ข้าอยู่ หนึ่งในนั้นหลังจากมองเห็นข้าก็ถอยออกไป
ข้างนอกด้วยท่าทางหวาดกลัว ทางหนึ่งถอย ทางหนึ่งก็พูดขึ้น "ข้าเหนื่อย
เพียงผ่านมา คิดจะเข้ามาหลบฝน รบกวนท่านพักผ่อนแล้ว ขออภัย
ขออภัย..."

อีกตัวหนึ่งกลับงุนงงคิดจะเดินเข้ามาข้างใน "เหตุใดต้องกลัวนาง
เช่นนั้น ก็แค่นี้ศางแมวตนหนึ่ง"

ฝนทำให้อากาศเปลี่ยนเป็นค่อนข้างหนาวเย็น ข้ามองจิ้งจอกขน
หนาสองตัวที่อยู่ตรงหน้าแวบหนึ่ง ขยับตัวเปิดทางให้พวกเขาเข้ามา
อย่างใจกว้าง หลังจากจิ้งจอกตัวที่คิดจะหนีลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็ดึงอีกตัว
เดินเข้ามา ขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งอย่างระแวดระวังพลางเหลือบตาแอบมองข้า
อยู่ตลอดเวลา ทั้งใช้ภาษาจิ้งจอกพูดคุยกัน

"หนาว!" ข้าเห็นพวกเขาไม่รู้มารยาท ให้เข้ามาแล้วยังไม่มาอยู่ใกล้ๆ
เพื่อให้ให้อุ่นซึ่งกันและกัน จึงออกคำสั่งอย่างไม่ค่อยพอใจ

จิ้งจอกสองตัวมองสบตากัน รีบหมุนตัวกลายเป็นมนุษย์
เป็นหนึ่งในบุรุษหนึ่งสตรี เดินเข้ามาทำความเคารพแล้วแนะนำตัว

บุรุษบอกว่าตนชื่ออวินไอว รูปร่างสูงโปร่ง ตาทั้งสองเรียวยาว
บนหน้าผากมีไฟสีแดงเม็ดหนึ่ง แต่งตัวงามหรูไปทั้งร่าง ขยับเน้นให้ดูงาม
เปี่ยมเสน่ห์ พูดโดยสรุปก็คือมีใบหน้าของจิ้งจอก ส่วนสตรีบอกว่า
ตนชื่อหนึ่งซิน องค์ชายทั้งห้าคงาม แต่งตัวเรียบง่าย ดูแล้วไม่รู้ลึกถึง
ความเป็นจิ้งจอกสักนิด กลับคล้ายหญิงสาวผู้มีชาติสกุลที่สุภาพเรียบร้อย
แต่ต้องดูขุนขึ้นเล็กน้อย คงจะกินมากไป

หลังจากพวกเขาทำความเคารพแล้วก็ใช้อาคมปีศาจก่อกองไฟ
ขึ้นมาในถ้ำ ในที่สุดความรู้สึกอบอุ่นก็แผ่ลามไปทั่วร่าง ครั้นแล้วข้า
ก็หมอบลงกลางกองเฝ้าด้วยความพึงพอใจ เตรียมจะเข้านอนอีกครั้ง

คิดไม่ถึงว่าพวกเขาสองคนกลับพุ่งเข้ามาคุกเข่าให้กับข้า ปากก็
เอ่ยขึ้นพร้อมกัน "ตำหวังได้โปรดเมตตา ช่วยพวกเราด้วยเถิด!"

ข้ามองคนสองคนที่ขัดจังหวะการนอนของข้าถึงสองครั้ง ในใจเต็มไปด้วยความไม่พอใจ "เพราะเหตุใดต้องช่วยพวกเจ้า เกี้ยวอะไรกับข้าด้วย"

อวินโอรืบเอ่ย "ข้าเป็นปีศาจจิ้งจอกแห่งภูเขาเยียน นับแต่ท่านสังหารราชาเพียงพอนเหลือแห่งภูเขาเยียนแล้ว ปีศาจที่ภูเขาเยียนก็อยู่ภายใต้การปกครองของท่านทั้งหมด ต้องส่งมอบเครื่องบรรณาการให้ทุกปีไม่เคยขาด เป็นเพราะภูเขาลั้วอิงเกิดแผ่นดินไหว ส่งผลกระทบถึงภูเขาเยียน หลังจากเหล่าปีศาจแยกย้ายแตกฉานซ่านเซ็นไป จึงจำเป็นต้องหยุดส่งเครื่องบรรณาการ"

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" เนื่องจากเรื่องจุกจิกเหล่านี้ขึ้นคือเป็นคนจัดการทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ข้าคิดอยู่นานก็คิดไม่ออกว่าพวกเขาส่งอะไรมาเป็นเครื่องบรรณาการ

อวินโอรืบนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ชี้อบหน้าที่เฝ้ารอคอยของตนพลางบอก "ข้าเพิ่งบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์ได้เมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน โชคดีตอนไปส่งเครื่องบรรณาการเคยพบหน้าตำหวังครั้งหนึ่ง ไม่ทราบตำหวังยังจำได้หรือไม่"

ข้าสันตริระะ แสดงท่าทีว่าจำไม่ได้แม้แต่น้อย

"หลังจากครั้งนั้นข้าก็ไปจากภูเขาเยียน ปลีกตัวมาบำเพ็ญเพียร ไม่ได้พบเห็นท่วงทีงามสง่าของตำหวังมาเป็นเวลานาน"

"มิน่า ข้าถึงไม่เคยพบเจ้า" ข้าหรือตาลงครึ่งหนึ่ง รู้สึกว่าน่าเบื่อหน่าย

"อวินโอรืบไม่ต้องพูด ไม่ต้องขอร้องแล้ว" หนึ่งชินที่อยู่ด้านข้างดึงชายเสื้อของเขา หว่างคิ้วดวงตาเต็มไปด้วยความระทมทุกข์ "เรื่องเช่นนี้

นางจะยอมช่วยได้อย่างไรช่างเถิด...ข้าเองที่ทำให้เจ้าต้องพลอยเดือดร้อน"

"ข้ารู้เจ้ากำลังคิดอะไร บอกแล้วที่ว่าไม่อาจปล่อยให้เจ้าไปรนาหา ที่ตาย" อวินโอรหันหน้าไปมองนาง กุมมือแล้วพูดอย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ "โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องนี้เจ้าไม่มีความผิดแม้แต่น้อย เป็นคนผู้หนึ่งที่ขมเหงผู้อื่นเกินไป หรือว่าได้หล้านี้ไม่มีหลักฐานแห่งสวรรค์ ไม่มีความถูกต้องแล้วหรือ"

"ไม่มีเจ้า ข้าตัวคนเดียวจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ข้าตายไม่เป็นไร แต่ถ้าลูกในท้องตกไปอยู่ในกำมือคนผู้ นั้น ก็ไม่รู้จะรักษาไว้ได้หรือไม่" หนึ่งซินน้ำตาคลอหน่วย

"ตำหวังมีอาคมยอดย่อมเลิศล้ำ อาจขอร้องนางให้ช่วยเจ้ากับลูกได้" ในดวงตาของอวินโอรก็มีหยาดน้ำตาขังคลอ

พวกเขาสองคนตัดพ้อกันไปมา ข้าฟังแล้วรู้สึกเหมือนเด็กมีอะไร เกี่ยวพันกับข้าอยู่ แต่ก็มีนงไปหมด ส่งเสียงร้องออกไปหลายคำก็ ไม่มีใครสนใจ ครั้นแล้วจึงฟาดกรงเล็บลงกับพื้นอย่างแรง ฟาดจนมีรอยแตกหลายรอย เอ่ยปากด่าขึ้น "ที่แท้แล้วพวกเจ้าอยากพูดอะไร กันแน่ พูดออกมาให้ชัดเจนหน่อย!"

จึงจอกสองตัวเงียบเสียงลงทันที ข้ายื่นกรงเล็บออกไป ชี้ไปที่หนึ่งซิน แล้วถามด้วยความอยากรู้ "ลูกในท้องของเจ้ามีอะไรเกี่ยวข้องกับข้า หรือว่าเป็นลูกของข้า"

"เรื่องนี้ยอมเป็นไปไม่ได้แน่นอน" นางรีบสั่นศีรษะ แทบจะกัดลูก ลินตนเอง "ข้า...ข้าประพฤติตัวอยู่ในทำนองคลองธรรม"

ข้าถามอย่างไม่เข้าใจ "แล้วเกี่ยวข้องกับใคร"

"กับข้า..." อวินโอรบขี่ไปที่ตนเอง จู่ๆ ก็ร้องเสียงดังขึ้น "ไม่ถูกๆ
เกี่ยวข้องกับท่านด้วย!"

"เกี่ยวข้องกับอย่างไร ข้ายังมีนั่งงหนัก

อวินโอรบถามอย่างระมัดระวังหลายครั้ง เมื่อแน่ใจว่าข้าไม่เข้าใจ
จู่ๆ ก็เปลี่ยนสีหน้าบอก "เด็กคนนี้นี่วันหน้าต้องเรียกท่านว่าแม่บุญธรรม
ดังนั้นจึงมีความเกี่ยวข้องกับท่านด้วย!"

อะไร...อะไรคือแม่บุญธรรม ข้ามองจิ้งจอกที่อยู่ตรงหน้าด้วย
อาการปากอ้าตาค้าง ไม่รู้ควรพูดอะไรดี

"วันหน้าเด็กคนนี่ต้องเรียกท่านว่าแม่!" อวินโอรบกระโจนมาอยู่
ตรงหน้าข้า พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ท่านยังจำได้หรือไม่ ตอนนั้น
อยู่ที่ภูเขาลี้วอิ่ง ท่านพูดเองว่าวันหน้าอยากจะทำลูกของข้า เล่นกับ
จิ้งจอกน้อย ดังนั้นจึงต้องการเป็นแม่บุญธรรมของเขา!"

"มี...มีเรื่องเช่นนี้?" เวลาผ่านไปนานมาก ความทรงจำของข้า
ยุ่งเหยิงไปหมด

"มีสิ! ต้าหวังโปรดอย่าพูดจากกลับไปกลับมา" หนึ่งชินเห็นสถานการณ์
เป็นเช่นนี้ก็รีบกระโจนเข้ามาเออออกด้วย "อวินโอรบพูดกับข้าทุกวัน วันหน้า
เมื่อลูกคลอดออกมาแล้ว ต้องพาเขาไปภูเขาลี้วอิ่งเพื่อคารวะแม่บุญธรรม
เสียถวายท่านไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว"

"จริง...จริงหรือ" ข้าที่ไม่ค่อยมั่นใจในความทรงจำของตนเองเริ่ม
เชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง "อะไรคือแม่บุญธรรม"

"แม่บุญธรรมก็คือวันหน้าลูกในท้องหนึ่งชินก็ต้องเรียกท่านว่าแม่"
อวินโอรบอธิบาย "เขาก็เป็นลูกของท่านเช่นกัน ท่านเป็นแม่บุญธรรม

• นมิ่งว นมิ่งว นมิ่งว นมิ่งว นมิ่งว 2

ไม่อาจไม่สนใจเขา หรือปล่อยให้เขาตาย! เขาตายแล้ววันหน้าใคร
จะเป็นเพื่อนเล่นของท่าน"

ในที่สุดก็เข้าใจ ที่แท้ข้ามีลูก ที่แท้ข้าเป็นแม่แล้ว...แม้จะไม่รู้ว่า
เพราะเหตุใด แต่เรื่องนี้ไม่อาจไม่ยุ่ง ชั่วขณะนั้นข้าก็พยักหน้าอย่าง
หนักแน่น "พูดมาเถิด ข้าต้องทำอะไร"

58

จิ้งจอกหน้าดำ

ฝนค่อยๆ หยุดตก ข้าเองก็หาวมาเจ็ดแปดสิบครั้งแล้ว อวินโอวกับหนึ่งซิ่นที่อยู่ตรงหน้ายังคงพูดว่าอะไรไม่จบ ทั้งยังพูดไปพักหนึ่งก็ร้องให้พักหนึ่ง หนวกหูจนแมวปวดหัว

"พูดให้สั้นหน่อย!" ในที่สุดข้าก็ทนไม่ไหวตวาดขึ้น กรงเล็บแหลมคมตะปบลงบนพื้น แสดงให้เห็นว่าซิ่นยังไม่พูดประเด็นสำคัญ ข้าก็จะโมโหแล้ว

ทั้งสองคนตัวสั้นสะท้าน มองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนอวินโอวเป็นคนพูดขึ้น "ข้าออกจากภูเขายื่นเทียวระเหวเร็วเกินไปทั่ว มาพบรักกับหนึ่งซิ่น ผูกสัมพันธ์เป็นสามีภรรยากับนาง คิดไม่ถึงว่าจิ้งจอกหน้าดำชื่อสื่อจวินเดินทางผ่านมาทางนี้ บอกหนึ่งซิ่นหน้าตาคล้ายภรรยาที่ตายไปของเขา และคิดจะใช้กำลังบีบบังคับแต่งงานกลับไป เราสองสามีภรรยาไม่ยอม เขาก็ใช้วิธีตำซ้ำต่างๆ มาบีบบังคับ ด้วยอัปจนหนทาง พวกเรา

จำต้องหลบหนีมาถึงที่นี่"

"เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น น่าเบื่อเสียจริง" ข้าอำปากหาอีกครั้ง "แต่ก็
แต่งสี อย่างมากพวกเจ้าก็ตามเขาไปด้วยกัน จะเป็นไรไป"

อวีนโอบใบหน้าซีดเผือดทันที หนิงชินยืนขึ้นขึ้นมาพูดด้วยความโกรธ
"ตำห้วงพูดเช่นนี้ได้อย่างไร! สตรีที่ดีไม่มีสองสามี! แม้ข้าจะเป็นจิ้งจอก
ก็รู้ถึงหลักธรรมนี้"

ข้าถูกตำจันรู้สึกขาดความมั่นใจ "ทำไม่ได้หรอกหรือ"

อวีนโอบรีบดึงหนิงชินมาบอกว่า "ตำห้วงฐานะสูงศักดิ์ แต่ไรมา
ไม่ได้สนใจเรื่องราวทางโลก เจ้าอย่าโมโห กระทบจนถึงลูกในท้องจะไม่ได้"

ข้าลู่บๆ ศีรษะ มองพวกเขา เสนอความเห็นอีกครั้ง "เช่นนั้นก็
สังหารจิ้งจอกหน้าดำตัวนั้นเสียก็หมดเรื่อง"

"จิ้งจอกหน้าดำตัวนั้นร้ายกาจยิ่ง อีกทั้งเบื้องหลังยังมีคนหนุนหลัง...
กล่าวกันว่าเป็นปีศาจที่ร้ายกาจที่สุดตนหนึ่ง" อวีนโอบมีสีหน้าดีใจให้เห็น
รำไร ถึงอย่างนั้นน้ำเสียงก็ยังฟังออกถึงความร้อนใจ

"นำทางๆ" ข้าคร้านจะพิรุฬกับพวกเขา เห็นนอกถ้ำฝนหยุดตกแล้ว
จึงอยากจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

คิดไม่ถึงว่าข้ายังไม่ทันได้ออกไปก็มีเสียงคำรามดังมาจากปากถ้ำ
"หนิงชินออกมา! ตามข้ากลับไป!"

"เขามาแล้ว!" หนิงชินรีบเข้าไปหลบด้านใน อวีนโอบใช้สายตา
วิงวอนขอร้องมองมาที่ข้า

ครั้นแล้วข้าก็ถูกขืนกลายร่างเป็นมนุษย์ ยืนมือออกมา กรงเล็บ
ทะลวงฟ้าปรากฏขึ้น จากนั้นก็เดินอาดๆ ออกไป มองผู้มาที่อยู่เบื้องหน้า

แล้วถามขึ้น "เจ้าก็คือจิ้งจอกหน้าดำหรือ"

"เจ้ากับสองคนนั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกัน" ผู้มาตัวสูงมาก รูปร่างผอมแห้ง ผิวค่อนข้างดำ สวมชุดเกราะสีดำ มือถือหอกยาว ดวงตาหว่างคิ้วเต็มไปด้วยความดุร้าย แต่กลับมีแววระทมทุกข์จางๆ ที่ไม่อาจลบเลือนได้ "ข้าต้องการเพียงหนึ่งชิ้น เจ้าใส่หัวไป!"

"ข้าเป็นแม่บุญธรรมของลูกหนึ่งชิ้น!" ข้ารีบใช้ความสัมพันธ์ที่เพิ่งเข้าใจเมื่อครู่ได้กลับไป ทั้งไม่ชอบใจในท่าที่กำเรียบเสียบสานของเขาอย่างมาก แอบโคจรพลังไปที่กรงเล็บ เตรียมจู่โจม

ชื่อสื่อจวินที่อยู่ตรงหน้าชะงักงันไปชั่วขณะ พลันหัวเราะฮ่าๆ ออกมา "สองคนนั้นเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก เคยรับแม่บุญธรรมตั้งแต่เมื่อไรกัน แมวโง่งมเจ้าถูกหลอกแล้ว"

ถึงกับยังคิดว่าข้าโง่งมเสียวี! หากไม่จัดการคนผู้นี้ข้ายังมีหน้าเป็นแมวอีกหรือ เขาพูดยังไม่ทันขาดคำดี ข้าก็จู่โจมเข้าใส่ทันที ตวัดกรงเล็บไปที่ใบหน้าเขาที่หนึ่ง สองขาเตะฝุ่นดินที่พื้นเข้าใส่ดวงตาของเขา

ชื่อสื่อจวินเห็นแล้วก็วัดแกว่งหอกยาวในมือเป็นวงกลม แม้น้ำหยดเดียวก็มิอาจลอดผ่าน หลบเลี่ยงการจู่โจมที่ดุเดือดรุนแรงไปได้

ข้าเห็นแล้วกระโดดไปที่ด้านข้าง ยกหินก้อนมหึมาหนักราวพันซั่งทุ่มลงมาอย่างแรง เขาเปลี่ยนท่วงท่าจากการใช้หอกตั้งรับเป็นคิดจะโจมตีหินให้แตก ที่ข้ารออยู่ก็คือช่วงจังหวะนี้

กรงเล็บทะลวงฟ้าพุ่งออกไป จู่โจมหินก้อนมหึมาจนแตกออกเป็นหินก้อนเล็กจำนวนนับไม่ถ้วน ภายใต้อันหลังปีศาจที่ข้าควบคุมอยู่ หินก้อนเล็กทั้งหมดตรงเข้าจู่โจมชื่อสื่อจวินจากทิศต่างๆ กัน ขณะที่เขา

กำลังมือไม้พันกันยุ่ง กรงเล็บก็กรีดผ่านหน้าอกของเขา ตัดเสื่อเกราะขาด เปิดแผลที่ลึกจนเห็นกระดูกแผลหนึ่ง ที่น่าเสียดายก็คือไม่ได้ควักเอาหัวใจออกมา

ชื่อสื่อจวินถอยหลังไปหลายก้าว เขามีอกตปากรแผลมองข้าแล้ว ร้องว่า "เจ้าปีศาจแมงตนนี้! วรยุทธ์ดูเหมือนจะร้ายกาจยิ่ง!"

พูดจบเขาก็กัดฟันพุ่งเข้ามาจะสู้ตาย ข้าหลบหลีกได้อย่างง่ายดายตาย และกรีดร่างของเขาซ้ายที่ขวาที่เป็นแผลเล็กแผลน้อยจำนวนนับไม่ถ้วน ไม่ต่างอะไรกับการหยอกเข้าหนูเล่นสนุก

โลหิตของชื่อสื่อจวินไหลออกมามากขึ้นทุกที เป็นตายเขาก็ไม่ยอมรามือ สุดท้ายก็ล้มคว่ำลงกับพื้นอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ ข้าเห็นเขาไม่ไหวแล้วจึงเดินเข้าไปเตะเท้าใส่ที่หนึ่ง เตรียมจะลงมือครั้งสุดท้าย

"อวีเกอ..." ชื่อสื่อจวินไม่รู้เรียกชื่อใคร ดวงตาของเขาเริ่มแตกซ่าน เพียงจับจ้องไปที่หนึ่งซิ่นซึ่งหลบหลังอวินโหวอยู่ใต้อ้าพาลงร้องเรียก "อวีเกอ...กลับมา..."

"นางหาใช่อวีเกอ..." อวินโหวพูดขึ้นเบาๆ

ใบหน้าของชื่อสื่อจวินเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง เขาหลับตาลง กลายร่างเป็นจิ้งจอกหน้าดำ คล้ายกำลังรอคอยความตายที่จะมาถึง ท่าที่ที่รอคอยการถูกสังหารเช่นนี้ ในเวลาอันสั้นกลับทำให้ข้าไม่รู้ว่า ควรลงมือดีหรือไม่

หนึ่งซิ่นเดินเข้ามา ถอนหายใจเอ่ยว่า "ถ้า...เจ้ายอมปล่อยพวกเรา สองสามมีภรรยา วันนี้นี้ก็จะไม่สังหารเจ้า...นับแต่นี้เราต่างคนต่างใช้ชีวิตของตนดีหรือไม่"

ชื่อสื่อจวินไม่พูดอะไร ข้าขยับกรงเล็บทะลวงฟ้าถามพวกเขาติดๆ กันหลายครั้งว่าจะสังหารหรือไม่ พวกเขาต่างไม่ตอบซ้ำ

"พี่ชาย! พี่ชาย!" เสียงเล็กอ่อนช้อยของฮิสตรีดังมาจากที่ไกล มีจิ้งจอกหน้าขาวตัวหนึ่งกระโจนเข้ามาแล้วกลายเป็นหญิงสาว ใบหน้างามหยาดยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ สวมใส่เพชรพลอยไข่มุกสาดประกาย วิบวับไปทั่วร่าง นางฟุ่ตวลงบนร่างจิ้งจอกหน้าดำพลาจ้องให้คร่ำครวญ "พวกเจ้าจิตใจชั่วร้ายยิ่งนัก ถึงกับลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้!"

จิ้งจอกพวกนี้มารวมตัวกัน ก่อเรื่องวุ่นวายจนข้าจิตใจว่าวุ่น ทั้งเห็นอวิ้นโอบกอบกับหญิงอื่นไม่มีทำที่อะไร จึงเดินไปนั่งบนก้อนหินด้านข้าง เฝ้าดูพวกเขาเจรจา

อวิ้นโอบเอ่ยขึ้น "เป็นพี่ชายของเจ้าที่ไล่สังหารพวกเรา ชูเช่ญุ่ คุณคามภรรยาของข้า"

จิ้งจอกหน้าขาวเอ่ย "ข้าไม่สนใจ! ถ้าพี่ชายของข้าตาย ข้าจะให้พวกเจ้าชดใช้ด้วยชีวิต!"

ฟุ่ตวลงก็ชักกระบี่อ่อนออกมาจากเอว แทงใส่อวิ้นโอบกอบกับหญิงอื่น อย่างดูตัน ข้าข้าเลื่องตามองอยู่ชั่วขณะ เห็นว่าวรยุทธ์ของจิ้งจอกตัวนี้ ธรรมดา พื้นฐานก็ไม่แน่น เทียบไม่ได้กระทั่งอวิ้นโอบ จึงไม่มีความรู้สึกอยากไปเล่นสนุกด้วย

ต่อสู้อันได้ไม่กี่กระบวณท่า อารูธของจิ้งจอกหน้าขาวก็ถูกจู่โจม จนร่วงหล่นลงกับพื้น นางพิลาปรำให้ออกมา "ถ้าพวกเจ้ารังแกข้า ต้าหวังบ้านข้าจะต้องเล่นงานพวกเจ้า!"

สีหน้าของอวิ้นโอบเปลี่ยนไปแล้ว เขาพลันพูดกับนางอย่างดูตัน

"ในเมื่อพวกเจ้าไม่คิดจะให้ทางรอดแก่ข้า เช่นนั้นวันนี้ข้าก็จะตายตกไปพร้อมกับพวกเจ้าเสียเลย!"

สีหน้าของจิ้งจอกหน้าขาวเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เอาแต่ร้องให้ราวกับดอกสลีที่ต้องฝน ดูน่าสงสารยิ่ง ปากก็เอาแต่ร้องเรียก "ตำหวังช่วยด้วย"

"ตำหวังบ้านเจ้าคือใคร" ข้าฟังจนรู้สึกรำคาญจึงเอ่ยปากถาม

"พูดออกมาเจ้าอย่าตกใจแล้วกัน!" จิ้งจอกหน้าขาวปากกล้าขึ้นมาอีก นางกลอกตาไปมาแล้วหันมาพูดใส่หน้าข้า "ตำหวังบ้านข้าเคยบุกเดี่ยวไปที่เขาชวีหมี* ทางตะวันตก เขาก็คือจอมมารวัวกระทิง สมญานามผิงเทียนต้าเซิง!"

ข้าสะดุ้งตกใจ พอได้ยินสมญานามผิงเทียนต้าเซิง (มหาเทพเสมอฟ้า) ก็เกือบจะพลัดตกจากก้อนหิน

นางยังร้องต่อ "ปีศาจแมง เจ้ามีฝีมือเช่นนี้ ถ้าสังหารพวกเขาสองคนช่วยชีวิตข้าไว้ ตำหวังบ้านข้าจะต้องให้รางวัลเจ้ามากมาย กระทั่งมอบภูเขามาให้เจ้าครอบครองตั้งตนเป็นหวัง!"

อวินโอวกับหนึ่งชินร้อนใจ พวกเขารีบกล่าวกับข้า "ตำหวัง ท่านรับปากจะช่วยพวกเรา...ขอร้องท่านได้โปรดอย่าฟังปีศาจจิ้งจอกตนนี้!"

"เมื่อย ดียิ่งนัก!" ข้าดีใจยิ่ง กระโดดไปถึงเบื้องหน้านาง กล่าวยิ้มๆ "เจ้าอยู่ด้วยกันกับจอมมารวัวกระทิง?"

จิ้งจอกหน้าขาวพยักหน้าตืดๆ กัน ใบหน้าเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา "ข้าคือจิ้งจอกหน้าหยก เจียวเจียว ในเมื่อเจ้ารู้แล้วก็รีบช่วยข้าเร็วเข้า"

* ชวีหมี หมายถึงเขาพระสุเมรุ

จิ้งจอกสองตัวที่อยู่ด้านข้างมีใบหน้าซีดขาวดูคนตาย

ข้ามองเหยื่อตรงหน้าที่ได้มาอย่างไม่ต้องเปลืองแรง บอกด้วยความลึกลับ "คราวก่อนพี่สะใภ้หลัวซ่าดำข้าว่าโง่เพราะเจ้า บอกจะไปหาเจ้าลากตัวออกมาสังหาร ครานี้ถ้าส่งตัวเจ้าไป นางคงจะดีใจมาก"

"หลัว...หลัวซ่า!" ใบหน้าแดงงามของจิ้งจอกหน้าหยกเผือดสี ตกใจจนล้มก้นกระแทก "หรือว่าเจ้าก็คือฮวาเหมียวเหมียวน้องสาวบุญธรรมที่ดำหวังเอ่ยถึงเสมอ แมวที่เทพปีซิงเทพสงครามอันดับหนึ่งแห่งแดนสวรรค์รับไว้เป็นลูกศิษย์...จอมมารแมว"

ข้าพยักหน้าด้วยความเบิกบานใจ ครั้นแล้วจิ้งจอกตัวนี้ก็เป็นลมหมดสติไปเลย...

59

เขียนจดหมาย

เดิมข้าคิดจะสั่งหารจิ้งจอกพี่น้องสองตัวนี้แล้วส่งไปรับความดีความชอบจากหลวงข้า แต่มาคำนวณดู ภูเขาหัวเหียนระยะทางไกล อีกทั้งข้ายังชอบหลงทาง เกิดโง่โง่ทำให้การฝึกฝนในแดนมนุษย์ต้องเสียงานคงไม่ดีแน่ จึงมอบหมายให้อวินโอรกับหญิงจีนช่วยส่งตัวนางไป

เจียวเจียวจิ้งจอกหน้าหยกน้ำตาคลอ ท่าทางกำเริบเสิบสานที่เคยมีอันตรายกันไปหมดสิ้น ได้แต่วิงวอนขอร้องอย่างน่าสงสาร "ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็เป็นอนุที่พี่ชายของเจ้ารักและโปรดปราน ถ้าสั่งหารข้าแล้ว เจ้าจะอธิบายกับเขาอย่างไร"

ข้าถึบนางไปที่หนึ่งอย่างไม่แยแส "พี่ชายจอมมารว้าวกระหิงแต่ไรมาไม่เคยแม้แต่จะดำซ้ำด้วยถ้อยคำรุนแรงสักคำ ต่อให้ข้าทำผิด แค่ว่าผิดไม่กี่คำ ประจบอดอ่อนสีกหนอยก็ผ่านไปแล้ว แต่พี่สะใภ้หลวงข้ากลับลงมือตีข้าจริง เจ้าเห็นข้าเป็นแมวโง่หรือไร"

เจี๊วเจี๊วได้ยินเช่นนั้นก็รีบวิ่งวนอวินโอบสองสามี่ภรรยา "ข้ารู้ว่าพี่ชายทำผิดไปแล้ว...โปรดเห็นแก่ความรักที่พี่ชายซำมีต่อภรรยาที่ล่วงลับไปถึงได้ทำเรื่องโง่งมเช่นนี้ ขอร้องพวกเจ้า เห็นแก่ความเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกันปล่อยพวกเราไปสักครั้งเถิด ต่อไปไม่กล้ามาก่อวนพวกเจ้าอีกแล้ว"

อวินโอบพูดด้วยความโกรธ "ตอนพี่ชายเจ้าไล่สังหารพวกเรา พวกเราก็พยายามวิ่งวนขอความเมตตา เหตุใดจึงไม่เห็นเขาปล่อยพวกเราสองสามี่ภรรยา"

จึงจอกหน้าดำที่นอนอยู่กับพื้นเสียงหอบหายใจแผ่วอ่อน ทว่าปากก่นดำด้วยเสียงแหบแห้ง "สมัครใจต่อสู้ก็ต้องยอมรับความพ่ายแพ้ห้าม...ห้าม...ขอร้องผู้อื่น..."

"พี่ชาย..." เจี๊วเจี๊วมองเขาแล้วร้องไห้จนควบคุมตนเองไม่อยู่ จากนั้นก็หันมาวิ่งวนขอร้องซ้ำ "ถ้าส่งตัวข้าไปอยู่ในมือหลวงชาจริง ข้ากลัวว่าต่อให้ข้าคิดจะตายก็ตายไม่ได้ หาไม่เจ้าก็สังหารข้าเสียที่นี้เลยแล้วกัน"

เคยเห็นแต่คนวิ่งวนขอความเมตตา ไม่เคยเห็นใครวิ่งวนให้สังหาร ครึ่งนี้ทำให้ช่างงงแล้ว

หญิงชินกลับผลัดอวินโอบเบาๆ ที่หนึ่ง "เรื่องนี้...ถ้าพวกเราทำจริง...เกรงว่าจะต้องเกิดปัญหายุ่งยาก"

อวินโอบลั้งเลอยู่ชั่วขณะ หลังจากเข้ามาตรวจดูอาการบาดเจ็บของจึงจอกหน้าดำแล้วก็คอมค่านับซ้ำ "ตำหวังคุณธรรมสูงส่งเทียมฟ้าออกหน้าให้ความช่วยเหลือ เราสองสามี่ภรรยาซาบซึ่งในบุญคุณยิ่งนักเพียงแต่...อย่างไรจึงจอกหน้าหยกผู้นี้ก็เป็นจึงจอกเผ่าพันธุ์เดียวกัน แม้

พวกเขาจะไร้ความปราณี แต่พวกเราไม่อาจไร้คุณธรรม ทั้งนางยังเป็น
อนุของผิงเทียนต้าเซิ่งพี่ชายของท่าน ถ้านางจบชีวิตที่นี่ แม้น้ำเต็ง
ไม่ทวงถามความรับผิดชอบจากท่าน แต่ในใจคงไม่พินิจจะชุกชอน
ความไม่พอใจเอาไว้"

"ความหมายของเจ้าก็คือไม่อาจสังหารนาง?" ฟังถ้อยคำสุภาพที่เขา
พูดออกมายาวเหยียด ข้าพยายามใคร่ครวญความหมายที่แฝงอยู่ใน
น้ำเสียง จากนั้นก็สิ้นศีระะบอ "ไม่ได้ๆ ถ้ากลัวข้ารู้ว่าข้าพบจึงจกตัวนี้
แล้วไม่ได้สังหาร จะต้องพบตีข้าแน่นอน"

"แต่ว่า..." อวีนโอรชยับปากสองสามครั้ง พูดขึ้นเบาๆ "ฉานตปะของ
จึงจกหน้าดำถูกตำหวังซัดจนแตกซ่านไปแล้ว ถ้าท่านยังสังหารจึงจก
หน้าหยกอีก แล้วให้พวกเราส่งตัวไปให้หลัวซ่า หากผิงเทียนต้าเซิ่ง
ทราบเรื่องเข้า แม้เขาจะไม่โกรธท่าน...แต่ต้องสังหารพวกเราละบาย
ความแค้นแน่"

เจียวเจียวไต้ยีนแล้วรีบผงกศีระะดุจทุบกระเทียมทันที

ข้ามองสองคนตรงหน้าที่ทำหน้าน่าสงสารแล้วก็หันไปมองห้องของ
หนึ่งซินครู่หนึ่ง ถามอย่างลั้งเล "แล้วลูกของเจ้าเล่า จะถูกสังหารหรือไม่"

"พวกเราไม่รู้..."

"เช่นนั้นก็ช่างเถิด" ข้าตัดสินใจอย่างฉับไว "พวกเจ้าว่าอย่างไรก็ว่า
อย่างนั้น ปล่อยนางไป" แล้วก็หันไปชูขวัญเจียวเจียว "เจ้าคงไม่บอก
หลัวซ่าเรื่องที่ข้าพบเจอเจ้ากระมัง"

เจียวเจียวรีบเปลี่ยนจากพยักหน้าเป็นสิ้นศีระะราวกับกลองป่องเป้ง
ใบหนึ่ง

"แต่ไม่อาจปล่อยไปเช่นนี้..." อวินโอบยับยั้งการตัดสินใจของข้า
"ถ้าพวกเขากลับไปแล้วเที่ยวพุดจาส่งเดช ยุงคนมาแก้แค้นก็จะมี
ปัญหา"

"นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ แล้วเจ้าจะเอาอย่างไร" สมองข้าบวมโตแล้ว
จ้องคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยความหงุดหงิด

อวินโอบปรึกษาหารือกับหนึ่งชินอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนก้าวเข้ามาแล้วยิ้มสู้
"ต้าหวัง พวกเราใคร่ครวญกันดีแล้ว ไม่รู้ท่านเขียนจดหมายให้พี่ชาย
สักฉบับ เล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบให้เขาฟัง ขอให้เขาอย่าได้ทวงถาม
ความรับผิดชอบจากพวกเรา ข้าจะให้หนึ่งชินเดินทางไปภูเขาคิวเยี่ยนก่อน
ส่วนตัวข้าเองจะเอาจดหมายไปส่งให้ผิงเทียนต้าเซิงโดยเดินทางไป
พร้อมกับจิ้งจอกสองตัวนี้ จากนั้นค่อยไปสมทบกับนางในภายหลัง
หลังจากนั้นก็อยู่ภายใต้สังกัดของหลัวซ่า ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ไม่ต้อง
กลัวว่าพวกเขาสองคนจะกล้าบุกเข้ามาหาเรื่องอีก"

เขียนจดหมาย? ข้าที่เพิ่งรู้ตัวอักษรร้อยกว่าตัวทำหน้าบูดบึ้งแล้ว...

หนึ่งชินปุกระดาศเซวียนจื่อ อวินโอบฝนหมึก ยื่นพู่กันขนหมาป่า
มาใส่มือข้าด้ามหนึ่ง ข้าจับพู่กันขึ้นมา มองกระดาศว่างเปล่าตรงหน้า
ในสมองก็มีแต่ความว่างเปล่า ข้าที่ยามต่อสู้ไม่เคยถอยหนี ยามนี้
กลางฝ่ามือถึงกับมีเหงื่อซึมและสันเทาเล็กน้อย

เวลาหนึ่งเค่อ* ผ่านไป สายลมบางเบาพัดผ่านหน้าผาก พัดพา
เม็ดเหงื่อของข้าไป

เวลาสองเค่อผ่านไป กระรอกซุกขนบนต้นไม้ดังกลีบดอกสาลี

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาแต่โบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

สี่ขาวดูจหิมะร่วงหล่นปลิวลงมาบนกระดาดเขียนเนื้อที่ว่างเปล่า

เวลาสามเค่อผ่านไป นกกระจอกส่งเสียงจ๊ิบๆ จ๊ิบๆ เอ็ดตะโรอยู่
ด้านข้าง ดิ่งดูตสายตาซ้ำให้หันไปมอง

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปแล้ว ในที่สุดพู่กันในมือซ้ำก็ขยับ หมึกสีดำ
หยดลงไปหยดใหญ่ จากนั้นก็ต้องเปลี่ยนกระดาดใหม่...

ภายใต้การชี้แนะและการรบเร้าซ้ำซึ่งจะเป็นจะตายของอวินไออ
ในที่สุดซ้ำก็เขียนจดหมายฉบับแรกในชีวิตออกมาอย่างบิดๆ เบี้ยวๆ...

'พี่ชาย ซ้ำคือเหมียวเหมียว ลงมา XX ในแดนมนุษย์ X ของท่าน
ซ้ำเป็นคนดี ไม่ได้สังหาร กลัวท่านจะโกรธ แต่พี่ XX หลัวต้องโกรธแน่ X
ของอวิน X เป็นลูกบุญธรรมของซ้ำ ท่านอย่าสังหารเขา และอย่าให้ X
ของท่านสังหารเขา...'

หลังจากเขียนเสร็จอ่านดูอีกครั้งก็รู้สึกที่ไม่เลว จึงเขียนจดหมาย
ให้หลัวซ้ำอีกฉบับ...

'พี่ XX หลัว ซ้ำคือเหมียวเหมียว ลงมา XX ในแดนมนุษย์ X ของหญิง
X เป็นลูกบุญธรรมของซ้ำ นางมาหาท่าน อย่าได้สังหารนาง ซ้ำดี X
ของพี่ชายเกือบตาย ไม่ได้สังหารกลัวพี่ชายจะโกรธ ยังคงให้ท่านเป็น
คนสังหารเอง นางสังหารง่ายมาก'

ลำบากไม่น้อยกว่าจะเขียนเสร็จ ซ้ำรู้สึกว่ามีสมองของซ้ำด้านชา

ไปหมด หนึ่งซินหีบจดหมายขึ้นมากลับหัวกลับหางดูอยู่หลายครั้ง
ถามด้วยความไม่แน่ใจ "จดหมายนี้...พวกเขาจะอ่านเข้าใจจริงหรือ"

"ที่ได้อ่านไม่เข้าใจ พวกเราก็อธิบายแล้วกัน" อวินโอรหีบจดหมาย
ขึ้นมาอย่างดีใจเป็นที่สุด รีบบอกให้ข้าทำเครื่องหมายยืนยันตัวตน

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ข้าก็กลายร่างกลับไปเป็นแมว ใช้อุ้งเท้า
ประทับรอยดอกเหมยที่น่ารักไว้บริเวณท้ายจดหมายอย่างประณีตบรรจง
เป็นการแสดงตัวตนของข้า พวกเขาต่างเอาจดหมายเก็บไว้ในอกเสื้อ
ราวกับได้รับสิ่งล้ำค่า ทั้งกล่าวขอบคุณข้า ขอขอบคุณแล้วขอบคุณอีก
ยังบอกจะกลับไปทำปายอายุยืนให้ข้า ให้ลูกหลานชนรุ่นหลังจดจำ
ชื่อของข้าไว้ตลอดไป

ข้าไม่ได้ต้องการปายอายุยืน เพียงขอหลับท้องหนึ่งซินเบาๆ ไม่กี่ครั้ง
แล้วเอาหูแนบลงไปฟังอย่างตั้งใจ ในท้องของนางมีเสียงหัวใจเต้นเบาๆ
เป็นจังหวะ คุอบอุ่นอ่อนโยน ยอดเยี่ยมยิ่งนัก

เมื่อก่อนตอนอยู่ภูเขาลั้วอิง แม้จะรู้ว่าสัตว์ล้วนให้กำเนิดลูก แต่ข้า
ไม่เคยใส่ใจขั้นตอนในการให้กำเนิดลูก ที่แท่นาสนุกถึงเพียงนี้ สีหน้า
ของหนึ่งซินยามมองท้องของตนเองดูมีความสุขมาก อดคาพยพทั้งห้า
แลสว่างไสวงดงามอย่างบอกไม่ถูก ส่วนไบหน้าอวินโอรก็เปี่ยมไปด้วย
ความรักและเมตตา

ความตื่นตันใจที่ผุดขึ้นมาทำให้หัวใจของข้าอ่อนนุ่มลง "ไม่รู้ตอน
ท่านแม่คลอดเหมียวจะมีวัยจะคุอบอุ่นอ่อนโยนเช่นนี้หรือไม่ว" เสียดยาย
ที่คำถามนี้ไม่มีคำตอบ ตั้งแต่ข้าจำความได้ก็ไม่เคยพบหน้าท่านแม่
และไม่เคยพบหน้าท่านพ่อ

หลังจากเอ่ยคำถามนี้ออกมา หนึ่งซิ่นก็ยิ้มบอกกับข้า "จะต้อง
อบอุ่นอ่อนโยนมากแน่นอน เพราะเวรตาของท่านในตอนนั้นก็อบอุ่น
อ่อนโยนมาก"

หลังจากได้รับคำตอบ ข้าก็ดีใจโถมมือให้พวกเขาเป็นการอำลา
เตรียมจะจากไป อวินโหวตกลับเรียกข้าไว้ เขาก็มหันมาบอก "ขออภัย...แต่
เด็กคนนี้นี่วันหน้าจะต้องเป็นลูกบุญธรรมของท่านอย่างแน่นอน ข้าจะให้
เขาเคารพท่านดุจเดียวกับเคารพมารดาของตน"

"เดิมเขาก็เป็นลูกบุญธรรมของข้าอยู่แล้ว" ข้ากล่าวยิ้มๆ "วันหน้า
ค่อยมาเล่นกับเขา"

"ตกลง" อวินโหวตตอบเสียงหนักแน่น

"สอนเขาจับนกกับจับหนูได้หรือไม่" ข้าถาม

"เรื่องนี้...ไม่ตีกระมัง" สีหน้าของหนึ่งซิ่นดูไม่ค่อยดี

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งข้าก็เอ่ยถาม "พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจะหาเงิน
ได้อย่างไร"

"จะให้ท่านต้องลำบากเช่นนั้นได้อย่างไร!" อวินโหวตกับหนึ่งซิ่น
รีบเอาแท่งเงินทองคำที่อยู่ในตัวและไข่มุกยัดใส่มือข้า ข้าประคอง
สิ่งของที่กินไม่ได้และหนักอึ้งเหล่านี้ไว้ในมือ หงุดหงิดจริงๆ ครั้นแล้ว
จึงโยนกลับไปทั้งหมด เพียงเอาอาหารแห้งทั้งหมดของพวกเขาไป
แล้วออกเดินทางเข้าเมืองไปด้วยความเบิกบานใจท่ามกลางเสียงกล่าว
ขอบคุณ

ครั้งนี้เหมือนเหมียววันบว่าไม่ได้ทำอะไรผิดกระมัง คึ้นนี้ข้าจะเล่าให้
เทพปี่ซิงฟัง ให้เขาชมข้า

คิดไม่ถึงว่าหลังจากเทพี่ชิงชมแล้ว...ก็พบกับข่าวอย่างม่งหวัง
"หลังกลับจากการฝึกฝน เขียนจดหมายฉบับนั้นอีกครั้งมาให้ข้าดู
แล้วเขียนจดหมายให้ข้าฉบับหนึ่งด้วย"

จากนั้นไม่รู้เพราะเหตุใดข่าวที่ว่าเหมียวเหมียวเขียนจดหมายได้
ก็เล่าลือไปทั่ววังเทพ และค่อยๆ เล่าลือออกไปภายนอก ต่อมาพวกหาววา
จินเหวิน ไม่หลิน หวงเซี่ยนเซิง เทพธิดาหลันอวี่แต่ละคนก็ต้องการจะอ่าน
จดหมายที่ข้าเขียน แม้แต่เจ้าอินที่โอนอ่อนผ่อนตามข้าที่สุดก็ไม่ยกเว้น
ช่วงขณะนั้น ท่ามกลางมิตรไมตรีอันอบอุ่นเราร้อนของทุกคน ข้าก็
นึกเสียใจแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)